

Журавльова Л.В., Лопіна Н.А.

ЗАПРОВАДЖЕННЯ НОВІТНІХ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ НА РІВНІ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ОСВІТИ

Традиційна схема підвищення кваліфікації лікарів передбачає спеціалізацію, стажування, тематичне вдосконалення та передатестаційні цикли (ПАЦ). Чималу роль в підтримці професійної компетентності відіграють участь в роботі спеціалізованих асоціацій, медичних товариств, а також наукових конгресів і науково-практичних конференцій. Лікарі практичної охорони здоров'я, які працюють в клініках, часто залучаються до наукової роботи кафедр, публікують статті й тези, що також сприяє зростанню рівня професійної підготовки, розширює медичний світогляд. Але на теперішній час цього замало. Глобальні зміни, пов'язані з переходом суспільства від постіндустріального до інформаційного, потребують створення відкритих освітніх і наукових систем, які б відповідали швидкості накопичення наукових знань та зростанню інформаційних ресурсів. Метою Державної програми з підготовки спеціалістів є підвищення якості, доступність й конкурентоспроможність національної освіти та науки на світовому ринку праці та освітянських послуг, а також створення умов для безперервного навчання громадян протягом усього життя. Закон України «Про основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки» визначив серед стратегічних цілей: забезпечення комп'ютерної та інформаційної грамотності населення, насамперед створенням системи освіти, орієнтованої на використання новітніх інформаційних технологій [1]. Сучасні реалії такі, що відповідальність за рівень професійної компетентності мусить нести насамперед сам спеціаліст. Здійснювати навчання з відривом від основного місця роботи стає дедалі все складніше. Велику популярність мають відеоматеріали для дистанційного навчання. До них належать електронні варіанти підручників, навчальних посібників, методичних рекомендацій. Дистанційне навчання надасть можливість не тільки забезпечити велику

аудиторію спеціалістів, але й дозволить споживачеві освітніх послуг навчатися в зручний для нього час, off line, у такому темпі, який влаштовує. Такий спосіб навчання припускає, що слухачі мають високу особисту мотивацію до навчання [2, 3, 4]. Звичайно ж, дистанційне навчання вимагає нового методичного забезпечення.

Метою даної роботи є розроблення та запровадження елементів дистанційного навчання в процес підготовки лікаря.

Першим кроком кафедри внутрішньої медицини №3 на шляху запровадження дистанційного навчання було створення в 2010 році навчально-наочного посібника з ендокринології, який і на теперішній час розміщений в Інтернеті [5]. Кафедра на рівні післядипломної освіти проводить не тільки підготовку лікарів-інтернів, а також цикли тематичного вдосконалення й ПАЦ з ревматології. Не виключено, що надалі кількість таких циклів зростатиме, а перелік спеціальностей, за якими проводяться цикли, буде збільшуватися. Кафедра внутрішньої медицини, клінічною базою якої є КЗОЗ «ОКЛ- ЦЕМД та МК», також проводить велику організаційно-методичну роботу в районах області. Співробітники кафедри не тільки постійно консультують та проводять відбір хворих для госпіталізації в обласну клінічну лікарню, а й читають лекції, проводять семінари в прикріплених районах. Останнім часом кафедра приймає участь у виконанні Постанови КМУ від 24 квітня 2013р. №340 «Про реалізацію пілотного проекту щодо запровадження державного регулювання цін на лікарські засоби для лікування осіб з гіпертонічною хворобою». Кафедра приймає участь у проекті «Післядипломне навчання на сторінках журналу «Ліки України» [6]. На кафедрі створюються лекції та семінари в програмі Power Point з наступною конвертацією за допомогою конвектора Free Codek Pack, які можуть бути розміщені на сайті університету. Після перегляду навчального матеріалу є можливість перевірити знання за допомогою тестів. Програма

визначає вірні відповіді та помилки. Надалі планується розширити презентації за рахунок відео. Планується поступово переопрацювати більшу частину методичного забезпечення занять для можливого його використання у дистанційному навчанні не тільки лікарів та інтернів, а й студентів, особливо це стосується розділу «Самостійна робота».

Висновки. Перехід до дистанційного навчання і навіть обмежене його застосування на сьогодні є значною проблемою. Психологічно викладачеві та слухачу треба бути готовими до нової форми спілкування. Також це потребує володіння навичками роботи в мережі Інтернет, матеріального й технічного забезпечення у вигляді комп'ютерів, доступу до Інтернету. За дистанційним навчанням, безумовно, майбутнє, хоча й традиційні форми не варто списувати з рахунків. Розроблення методичного забезпечення новітніх методів навчання є кропіткою, але перспективною формою методичної роботи співробітників клінічних кафедр.

Список використаної літератури

1. Про основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки: Закон України // ВВР України.- 2007.- №12.- Ст.102
2. Єщенко А.В. Використання дистанційного навчання в системі післядипломної освіти: сучасне і майбутнє / А.В. Єщенко // Проблеми безперервної медичної освіти та науки.- 2013.- №2(10).- С.5-10
3. Юзбашева Г.С. Дистанційне навчання у післядипломній освіті як науковий суспільний пріоритет / Г.С. Юзбашева // Педагогічний альманах.- 2011.- Вип.11.- С.220-226.
4. Гребеник М.В. Дистанційна форма навчання у післядипломній освіті: реалії та перспективи / М.В. Гребеник, О.М. Масик, Н.І. Ярема, Т.Б. Лазарчук // Медична освіта.- 2011.- №3.- С.15-19.

5. Основи діагностики, лікування та профілактики ендокринних захворювань. Навчально-наочний посібник з грифом МОЗ України: лекції за змістовим модулем 1 / Л.В. Журавльова, М.І. Яблучанський та співав.// <http://dspace.univer.kharkov.ua/handle/123456789/1645>
6. Журавльова Л.В. Роль та місце фіксованих комбінацій препаратів у сучасному лікуванні артеріальної гіпертензії / Л.В. Журавльова, М.В. Філоненко // Ліки України.- 2013.- №7(173).- С.32.37